

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: P. J.**, zastoupen JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem, se sídlem Jeremenkova 106, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti:** 1) O. V., 2) Ing. T. N., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 424/2001 – 68 ze dne 19. 3. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobám zúčastněným na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem městského soudu byla zamítnuta žaloba žalobce směřující proti rozhodnutí Okresního úřadu Praha – západ, referátu regionálního rozvoje ze dne 11. 7. 2001, č. j. Výst. 332/5 – 2652/01/Jan, kterým bylo zamítnuta odvolání a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Dobříchovice ze dne 26. 7. 2000, č. j. Výst. 393/00, jímž bylo žalobci nařízeno odstranění staveb – základů rodinného domu, bazénu a oplocení, postavených na pozemku parc. č. 66/5 v k. ú. a obci V., bez stavebního povolení. V odůvodnění svého rozsudku městský soud podrobně popsal dosavadní průběh řízení před správními orgány a podrobně se vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami žalobce. Městský soud považoval za správný postup stavebního úřadu, který poté, co jeho v pořadí první rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 5. 3. 2000, č. j. Výst. 332/5 – 59/00/Jan,

podle pokynu odvolacího orgánu uvedeného v tomto zrušujícím rozhodnutí, vydal dne 5. 5. 2000 pod č. j. Výst. 215/2000, oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby základů rodinného domu, bazénu, studny a oplocení na předmětném pozemku podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územní plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Tímto opatřením ze dne 5. 5. 2000 tedy nedošlo k opětovnému zahájení řízení v téže věci a tato žalobní námitka nebyla shledána důvodnou. Městský soud dále poukázal na to, že k zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 9. 1998 nedošlo pro pouhé procesní pochybení prvostupňového správního orgánu a nesprávnou formulaci v opatření o zahájení řízení, nýbrž pro vady faktické a pro absenci dokladů a podkladů, potřebných pro posouzení podmínek dodatečného povolení stavby, jejíž prokázání bylo od účinnosti novely stavebního zákona (zákon č. 83/1998 Sb.) v odpovědnosti stavebníka. V případě žádosti ze dne 26. 8. 1998 se městský soud ztotožnil se závěrem správního orgánu, že jde o „řádnou“ žádost o stavební povolení, tedy nikoli podklad pro dodatečné povolení stavby v řízení vedeném podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pokud jde o žádost, o níž žalobce tvrdí, že byla podána dne 26. 5. 1998, dal městský soud za pravdu žalobci, že z obsahu Zápisu z místního šetření dne 26. 5. 1998 vyplývá, že žalobce stavebnímu úřadu předložil žádost o dodatečné povolení stavby, a to mimo jiné i základů rodinného domku. Pokud stavební úřadu žalobci tuto žádost vrátil, aniž by vrácení žádosti bylo jakkoliv podloženo obsahem spisového materiálu, postupoval podle názoru městského soudu jistě nesprávně, a skutečnost, že žádost byla vrácena, tak není doložena. Městský soud však zdůraznil, že ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dodatečné povolení stavby podmiňuje nejen podáním žádosti o dodatečné povolení (která je projevem vůle stavebníka stavbu legalizovat), ale skutečností, že stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Podání žádosti o dodatečné povolení stavby je tedy pouze jednou z podmínek za nichž lze stavbu dodatečně povolit. Otázka, zda žádost o dodatečné povolení stavby byla podána, by tedy podle názoru městského soudu byla pro posouzení věci rozhodná pouze v případě prokázání souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem (tj. pokud by žalobce předložil veškeré potřebné doklady soulad s veřejným zájmem prokazující). Pro rozhodnutí soudu bylo podstatné zjištění, zda žalobce předložil doklady požadované výzvou stavebního úřadu ze dne 6. 6. 2000, vydanou ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Z výpovědi žalobce u ústního jednání a z obsahu dokladů, které soudu předložil, učinil městský soud spolehlivý závěr, že žalobce výzvou požadované doklady stavebnímu úřadu nepředložil, přičemž nejméně vyjádření S. – S. e., a. s., dosud ani nemá k dispozici. Žalobní námitku, že žalobce potřebné doklady předkládal, ale správní orgán se s nimi nevypořádal, tedy nepovažoval městský soud za důvodnou. Protože městský soud z hlediska žalobních bodů neshledal rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem, podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když vychází z toho, že napadené rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve spisech, resp. je v rozporu s nimi, navíc v řízení byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Podle stěžovatele bylo řízení navíc postiženo i jinými vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že v řízení před správním soudem namítal, že rozhodnutí správního orgánu nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, zejména poukázal na to, že svůj zájem na prokázání veřejného zájmu vždy prokázal a i příslušným způsobem

doložil, když stavebnímu úřadu předložil jak žádost o dodatečné povolení stavby, tak i příslušnou dokumentaci. Tím, že odvolací správní orgán zrušil původní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, měl stěžovatel za to, že stavební úřad bude postupovat na základě již předložené dokumentace, případně si vyžádá nové podklady tam, kde došlo ke změně právních předpisů, změně technických požadavků na výstavbu apod. Protože již v roce 1998 doložil veškerou tehdy požadovanou dokumentaci, kterou stavební úřad schválil a ani odvolací orgán neshledal její vady, stěžovatel tyto dokumenty již znovu nepředkládal a ani si je neobstarával. V souladu s výzvou ze dne 6. 6. 2000 stěžovatel si proto obstaral potřebné doklady, z nichž se mu ve lhůtě pěti týdnů nepodařilo obstarat toliko vyjádření okresního požárního rady. Požádal proto dne 10. 7. 2000 o prodloužení lhůty o 30 dnů a vyjádření okresního požárního rady doložil ihned po jeho vydání dne 3. 8. 2000. Podle názoru stěžovatele bylo na správním uvážení správního orgánu stanovení přiměřené lhůty k obstarání potřebných dokladů, tak i případné prodloužení lhůty na základě jeho žádosti. Stěžovatel před správním soudem namítal, že správní orgán nepostupoval správně, když stanovil stěžovateli takto krátkou lhůtu (navíc v době dovolených) a tím spíše, když mu nepovolil prodloužení této lhůty o pouhý měsíc. Správní soud se však ztotožnil se závěrem správního orgánu i odvolacího orgánu, že tato lhůta byla dostatečná.

Zásadní pochybení správního orgánu i městského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že oba tyto orgány nesprávně postupovaly při hodnocení předložených důkazů a spisového materiálu, a to jednak v otázce hodnocení toho, zda stěžovatel osvědčil soulad nepovolené stavby s veřejným zájmem předložením příslušných podkladů a dokladů, jednak v otázce hodnocení toho, zda stěžovatel předložil žádost o dodatečné povolení stavby. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem odvolacího orgánu a správního soudu v tom, že důvodem zrušení je mimo jiné to, že projektová dokumentace neobsahuje výkresy vnitřních rozvodů a instalací, neřeší umístění plynového kotle ani umístění nádrže. Důvodem zrušení rozhodnutí odvolacím orgánem nemohla být ani chybějící vyjádření a stanovení podmínek pro odběratele o dodávce elektrické energie pro rodinný dům. Stěžovatel správnímu orgánu již v souvislosti s podáním žádosti o dodatečné povolení v roce 1998 předložil vyjádření S., a. s., např. souhlas se zřízením (rozšířením) odběru elektrické energie z 3. 7. 1998 a z 5. 10. 1998, na základě kterých uzavřel s touto společností smlouvu o dodávce elektrické energie. Tyto doklady měl správní orgán k dispozici, stejně tak i pravomocné stavební povolení stavebního úřadu Městského úřadu v Řevnicích ze dne 17. 10. 2001, kterým bylo povoleno rozšíření sítě NN ve V. a jehož součástí je i přípojka dotčeného pozemku stěžovatele. Ze všech uvedených důvodů má stěžovatel zato, že na základě spisové dokumentace měl správní soud k dispozici veškeré důkazy o tom, že stěžovatel doložil veškeré podklady a doklady vyžadované stavebním úřadem pro povolení stavebního povolení, přesto učinil chybný závěr o tom, že stěžovatel tyto podklady a doklady nedoložil a soulad s veřejným zájmem tak nedoložil.

Za další pochybení městského soudu považuje stěžovatel to, že se tento soud podrobně nezabýval otázkou žádosti o dodatečné povolení stavby. Stěžovatel zdůrazňuje, že žádost o dodatečné stavební povolení předložil a v řízení prokázal, že uvedenou žádost podal již v rámci místního šetření dne 26. 5. 1998, když tato žádost mu byla stavebním úřadem vrácena k přepracování. Proto ji podal následně dne 26. 8. 1998, její přijetí a podklady s ní předložené byly opatřeny schvalovacím razítkem. Podle názoru stěžovatele je bezpředmětné, že žádost byla podána podle svého názvu jako „Žádost o stavební povolení“, když z jejího obsahu je zcela zjevně zřejmé, že se jedná o dodatečné povolení stavby, již zahájené bez povolení. Městský soud se však otázkou, zda stěžovatel tuto žádost o dodatečné povolení stavby podal, odmítl zabývat, což odůvodnil tím, že beztak stěžovatel

nepředložil doklady prokazující souhlas s veřejným zájmem. Podle názoru stěžovatele se však městský soud měl touto otázkou zabývat bez ohledu na to, zda podklady byly předloženy, a tím spíše, že z předložených důkazů a obsahu spisu mohl a měl zjistit, že tyto doklady předloženy byly. Tímto odmítnutím městský soud porušil mimo jiné ust. § 77 s. ř. s. Tím, že se správní soud těmito otázkami vůbec nezabýval, zavinil jinou vadu řízení, přičemž tato vada měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel zásadně nesouhlasí se „spolehlivým závěrem“ správního soudu o tom, že stěžovatel požadované doklady a podklady nepředložil. Stěžovatel v řízení před správním orgánem odkázal na svou původní žádost z roku 1998, která byla řádně doložena a přijata správním orgánem. Pokud stavební úřad bez návrhu stěžovatele rozdělil řízení o dodatečném povolení na část týkající se hospodářského zázemí a část týkající se rodinného domu, nepostupoval v souladu se zákonem. Rozhodně však pochybil tehdy, pokud bez důvodu některé z podkladů a dokladů, týkající se staveb jako celku, nepoužil v jednom z takto rozdělených řízení. Stěžovatel po vyznačení právní moci na rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vycházel v dobré víře z toho, že jeho stavba byla řádně dodatečně povolena a nebylo jeho povinností, uchovat si kopie již předložených a schválených dokladů, které navíc měly být obsahem spisu. Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem správního soudu o tom, že k obstarávání dodatečných podkladů byl vyzván již rozhodnutím odvolacího orgánu, neboť v té době vycházel z toho, že veškeré doklady předložil již v roce 1998, a že bude vyzván pouze k předložení těch z dokladů, které bude nutno opatřit znovu vzhledem ke změně právních předpisů. Z tohoto důvodu má stěžovatel za to, že pro něho je závazná pouze výzva z 6. 6. 2000, na základě které si doklady tam uvedené obstaral a následně i předložil, byť se mu to nepodařilo ve lhůtě stanovené v této výzvě. Ze všech uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení se stanoviskem, aby městský soud napadená rozhodnutí správních orgánů zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nadále trvá na svém vyjádření uvedeném k žalobě stěžovatele a rovněž na vyjádření uvedeném při projednání žaloby dne 19. 3. 2004.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), přičemž stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se napadeným rozsudkem městského soudu zabíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Právní úprava odstraňování staveb je obsažena v ust. § 88 - § 97 stavebního zákona. Stavební zákon upravuje pro odstraňování staveb dvojí režim, a to nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 stavebního zákona (v řízení zahajovaném z podnětu stavebního úřadu), a povolení odstranění stavby podle § 88 odst. 4 stavebního zákona (na žádost vlastníka stavby). Jednotlivé důvody pro odstranění stavby uvádí stavební zákon v taxativním výčtu v § 88 odst. 1 citovaného zákona pod písm. a) až d), samostatnou problematiku přitom tvoří řešení stavu, kdy stavba byla postavena bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním

podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V takovém případě stavební úřad zahájí z úřední povinnosti řízení, jehož výsledkem je buď nařízení odstranění stavby, nebo její dodatečné povolení v případě, že stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem a ve stanovené lhůtě podá žádost o dodatečné povolení stavby spolu s doklady v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

V daném případě bylo zahájeno řízení o odstranění stavby základů rodinného domu, bazénu a oplocení, vybudovaných bez pravomocného rozhodnutí na pozemku č. parc. 66/5 v k. ú. a obci V. Výsledkem tohoto řízení pak bylo vydání rozhodnutí o odstranění uvedené stavby rozhodnutím Stavebního úřadu Dobřichovice z 26. 7. 2000, přičemž odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Okresního úřadu Praha – západ z 11. 7. 2001 zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno. Stěžovatel nepochybně, že uvedenou stavbu začal stavět bez platného stavebního povolení, je však toho názoru, že mělo být vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, protože je přesvědčen, že předložil veškeré doklady a podklady potřebné k vydání takového rozhodnutí. Touto stěžejní námitkou stěžovatele se podrobně zabýval městský soud, který v odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel potřebné doklady na základě výzvy ze dne 6. 6. 2000, vydané stavebním úřadem, nepředložil. Sám stěžovatel přitom při jednání městského soudu dne 19. 3. 2004 potvrdil, že na základě výzvy stavebního úřadu žádné doklady nepředložil, pouze požádal o prodloužení lhůty k předložení těchto dokladů. Některé z požadovaných dokladů přitom předložil až při uvedeném jednání městského soudu. Stěžovatel v průběhu řízení před městským soudem pouze nekonkrétně tvrdil, že potřebné doklady předkládal, nijak však nedoložil jejich předložení stavebnímu úřadu. Městský soud proto postupoval správně, když dospěl k závěru, že stěžovatel výzvou požadované doklady stavebnímu úřadu nepředložil, přičemž poukázal na to, že nejméně vyjádření S. – S. e., a. s., dosud ani nemá k dispozici. Námitka stěžovatele, že potřebné doklady předkládal, ale správní orgán se s nimi nevypořádal, tedy ani Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

Lhůtu pěti týdnů k předložení požadovaných dokladů stavebnímu úřadu považuje i Nejvyšší správní soud za dostatečnou. Rovněž lze souhlasit s názorem městského soudu, že již z rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 5. 3. 2000, které nabylo právní moci dne 15. 3. 2000, bylo stěžovateli známo, že v uvedeném rozhodnutí vyjmenované doklady bude zapotřebí pro legalizaci stavby opatřit, takže k opatření potřebných dokladů měl stěžovatel lhůtu podstatně delší, než pouze lhůtu stanovenou ve výzvě stavebního úřadu ze dne 6. 6. 2000.

K námitce stěžovatele, že se městský soud dostatečně nezabýval otázkou, zda stěžovatel požádal o dodatečné povolení stavby, lze uvést, že městský soud se touto otázkou zabýval, když vyšel z toho, že uvedenou žádost stěžovatel stavebnímu úřadu předložil při místním šetření dne 26. 5. 1998. Proto se také zabýval otázkou, zda stěžovatel předložil podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, přičemž dospěl k závěru, že tuto povinnost stěžovatel nesplnil. Námitka stěžovatele, že uvedenou otázkou se městský soud nezabýval a tím zavinil jinou vadu řízení, proto nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky, nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní

soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto bylo rozhodnuto tak, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, bylo proto rozhodnuto, že osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu